

Buitenspel en van de radar verdwenen

**Een literatuurstudie over zwerf- en risicojongeren
Marco Betman en Roelof Rump (auteur)**

Versie 1.0

Inhoud

- Vooraf
- Verantwoording
- Over ons
- Het boek “Buitenspel en van de radar verdwenen”
- Definitie zwerfjongeren
- Aantallen Nederland
- Zwerfjongeren in Apeldoorn
- De zwerfjongere
- Hoe wordt je zwerfjongere
- De “Spookjongere” in ambtelijke (koele) taal
- De “Spookjongere” in beeld
- Preventie
- Interventie
- Om over na te denken
- Citaten uit het boek “Buitenspel en van de radar verdwenen”
- Een nog niet gepubliceerd interview met twee meisjes met een heftig verleden.
- Gebruikte bronnen

Vooraf

Het door ons geschreven en uitgegeven boek “Buitenspel en van de radar verdwenen” heeft de basis gelegd voor lezingen bij verschillende organisaties (Politie academie, Politiek, Hogescholen).

Bij deze presentaties behoort een samenvatting waarin de belangrijkste feiten en opvattingen over zwerfjongeren zijn samengevat.

Verantwoording:

Bijna schaamteloos zijn fragmenten uit literatuur gekopieerd. Wel is er een literatuurlijst toegevoegd. Mocht u als lezer of professional tekst herkennen die niet genoemd is in de literatuurlijst: het is geen opzet en heeft meer te maken met mijn chaotische werkwijze dan opzet. Alle credits zijn voor de schrijvers van de diverse en veelzijdige literatuur waaruit ik fragmenten heb samengevat.

Cocaïne

Over ons

Marco Betman:

Outreaching hulpverlener bij de maatschappelijke organisatie Stimenz.

Voorzitter en oprichter van de “Stichting Zwerfjongeren Apeldoorn”.

www.stichtingzwerfjongerenapeldoorn.nl/

E-mail: m.betman@stimenz.nl

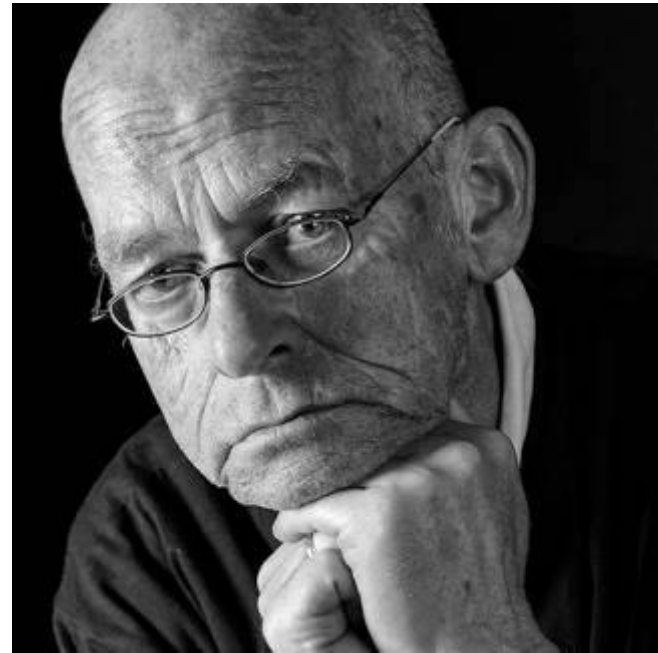
Roelof Rump:

Sociaal fotograaf en levensbeschrijver.

www.rrump.home.xs4all.nl

E-mail: r.rump@xs4all.nl

055 7370 2 36

Het boek “Buitenspel en van de radar verdwenen”

Buitenspel en van de radar beschrijft het leven van 27 zwerf- en risicjongeren. Het zijn narratieve interviews opgetekend vanuit hun eigen perspectief. De verhalen zijn vaak rauw en hard maar het boek biedt ook ruimte aan het ontroerende en liefdevolle. We lezen bijvoorbeeld over de doodsnood van een jongen bij het kwijtraken van een partij drugs (de verliezer betaalt tenslotte...) en over een meisje dat onder invloed is van een loverboy en al ruim twee jaar reist van klant naar klant. Zwart reizend dus met een gigantisch schuld op haar naam. Maar ook zijn de verhalen opgetekend van de jongeren die goed terechtgekomen zijn en inmiddels een stabiele situatie hebben (werk en woning en een relatie of gezin).

Het boek is mogelijk gemaakt door financiële bijdragen van Stimenz, het Oranjefonds, de gemeente Apeldoorn en RABO Donatiefonds. De verschillende bijdragen maken het mogelijk de digitale versie van het boek gratis te verstrekken. Winst is niet het oogmerk, brede verspreiding wel.

Het boek is te downloaden
als pdf en E-book via

www.stimenz.nl/buitenspel/

ISBN-nummer: 9789082558104

Auteur: Roelof Rump in coproductie met Marco Betman

Uitgever: Stimenz

Fototentoonstelling:

De fototentoonstelling van 21 foto's, brengen drugs, drank en wapens in beeld, maar tonen ook humor, liefde en huiselijkheid. Doel is deze tentoonstelling te laten reizen. (interesse?, neem contact op)

Een impressie van de tentoonstelling is te bekijken op:

<http://rrump.home.xs4all.nl/Jip/Tentoonstelling/fotos.htm>

feest

Definitie zwerfjongeren

Het Ministerie van VWS heeft in 2011 samen met o.a. de Federatie Opvang, de Stichting Zwerfjongeren Nederland, de VNG en het IPO een eenduidige definitie geformuleerd:

Zwerfjongeren zijn feitelijk of residentieel daklozen onder de 23 jaar met meervoudige problemen.

In deze definitie betekent 'feitelijk' dat een jongere geen eigen woonruimte heeft en daar ook geen uitzicht op heeft. Hij overnacht ofwel in de buitenlucht, in een noodopvang, of tijdelijk bij vrienden of familie.

In deze notitie wordt vaak de term zwerfjongere gebruikt, bedoeld wordt een bredere definitie: risico jongeren die door maatschappelijke omstandigheden zwerfjongere kunnen worden. Ook valt in deze groep de tienermoeder.

Aantallen Nederland

In Nederland staan bijna 9.000 dak- en thuisloze jongeren geregistreerd.

Daarnaast zijn er naar schatting nog 15.000 zwervend en een onbekend aantal op straat.

In totaal schat het CBS het aantal jongeren dat buiten beeld is (geen school, werk of uitkering) op 140.000.

Uit sterk gedateerde gegevens (Rekenkamer 2004) blijkt dat de hoogste concentratie zwerfjongeren zich in de Randstad ophouden. In centrum gemeenten van provincies als Friesland, Drenthe en Groningen bevinden zich relatief (/10.000 inwoners) minder zwerfjongeren dan in de Randstad.

De meeste landelijke en lokale onderzoeken wijzen in de richting van tweederde jongens en een derde meisje. Er lijkt de laatste jaren een groei van zwervende meisjes.

Zwerfjongeren in Apeldoorn

Onderzoeken in grote gemeenten naar aantallen geven een grote spreiding in het berekende aantal. Er is dus een grote onzekerheid in specifieke aantallen. Wat Apeldoorn betreft is het aantal jongeren wat 'In beeld' is – diegenen die zich melden bij het JIP (Jongeren Informatie Punt) -, 100 jongeren per jaar. Kwantitatieve gegevens over risico jongeren ontbreken, maar het aantal jongeren met problemen is vele malen groter, dan het aantal jongeren wat hulp vraagt.

Recentelijk heeft het CBS een berekening gemaakt over de aantallen jongeren "Buiten beeld". Het CBS komt voor Apeldoorn tot een totaal van 860 jongeren tussen de 15 en 27 jaar. (Definitie "Buiten beeld": Geen onderwijs, niet werkzaam, niet ingeschreven als werkzoekende, geen uitkering).

Slaapplekken

De zwerfjongere

Dè zwerfjongere en risico jongere bestaat niet, daarvoor is de problematiek te divers. Niet elke jongere heeft het zelfde etiket. Wel zijn er gemeenschappelijk factoren die in meer of mindere mate op deze jongeren van toepassing zijn.

Vaak zijn het jongeren met meervoudige problemen, een combinatie van materiële en immateriële problemen. Ook hebben de jongeren vaak een relatie met criminaliteit. Verder heeft een aanzienlijk deel van de doelgroep psychische problemen, ook zijn veel zwerfjongeren zorgmijndend.

Specifieke oorzaken 'hoe men zwerfjongere wordt' zijn er niet, ook hier is er een modus waar de jongere in meer of mindere mate aan voldoet. De belangrijkste risicofactoren voor dakloosheid zijn: kindermishandeling en misbruik en het opgroeien in een andere omgeving dan het eigen gezin

zoals bij pleegouders, tehuizen of andere vormen van uithuisplaatsing. Gemiddeld verlaten de zwerfjongeren op hun 16e de oorspronkelijke woonsituatie.

Veel jongeren hebben psychiatrische problemen, een aanzienlijk aantal heeft een licht verstandelijke beperking en de meeste jongeren hebben geen of een niet afgeronde opleiding. Daarnaast speelt het ontbreken van een structurele dagbesteding, het ontbreken van een eigen inkomen en gebrekkige vaardigheden in het omgaan met geld bij velen een belangrijke rol.

Veel zwerfjongeren hebben een achtergrond in de jeugdzorg. De knip in de begeleiding rond het 18e jaar maakt vaak dat jongeren tussen wal en schip belanden.

De zwerfjongere heeft geen eigen woonruimte ook geen uitzicht op eigen woonruimte. Hij overnacht ofwel in de buitenlucht, in een noodopvang, of tijdelijk bij vrienden of familie.

Veel zwerfjongeren verkeren sociaal-economisch in een moeilijke positie, een groot deel heeft geen inkomen, geen startkwalificatie, geen dagbesteding en geen werkervaring en dien ten gevolge een grote afstand tot de arbeidsmarkt. Een problematische en zorgmijndende groep vormen de 'spookjongeren'. Deze jonge mensen zijn niet ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens. Het uitschrijven uit het GBA gebeurt om verschillende redenen: ouders worden gekort op hun uitkering of huurtoeslag, ouders willen niet opdraaien voor de schulden van het kind, ouders krijgen steeds de politie aan de deur of de spookjongere wil zich onvindbaar maken voor deurwaarders of justitie.

Hoe wordt je zwerfjongere

Wijze van opgroeien (onstabiele jeugd door ernstige opgroei- en opvoedproblematiek, verwaarlozing, mishandeling, internaatsverleden, pleeggezinverleden).

De aanwezigheid van psychosociale problematiek (ernstige verslaving, traumatische ervaringen, psychiatrische diagnose) of gedragsproblemen (agressie, conflicten, crimineel gedrag, wegloupgedrag).

De aanwezigheid van chronische belemmeringen of handicaps (bijvoorbeeld een licht verstandelijke handicap of een ontwikkelingsstoornis).

Toekomst prognose (kansrijk of langdurig zorgwekkend).

De “Spookjongere” in ambtelijke (koele) taal

‘Jongeren buiten beeld’ is een categorie die gebruikt wordt in het sociaal domein voor jongeren die in de systematiek van de verschillende ministeries of overheidsorganisaties niet ‘leesbaar’ in beeld zijn. Ze komen niet in de systemen van overheidsorganisaties terug.

De systemen die groepen in beeld brengen, zijn doorgaans verbonden aan beleidscategorieën. Een jongere in Nederland volgt een opleiding, heeft werk, of heeft een uitkering. Zo is althans de beleidstheorie. Wie aan géén van deze beleidskenmerken voldoet is voor het beleid onzichtbaar: niet ingeschreven in het onderwijssysteem, ook niet

ingeschreven in de systemen rondom werk, maar ook niet terug te vinden in de systemen voor uitkeringen. De jongeren zijn er wel, maar ze komen niet in één van de logische vindplaatsen voor.

Van deze jongeren wordt op basis van databestanden niet duidelijk wat hun dagelijkse bezigheden zijn, wat hun motieven daarvoor zijn, en of hun afwezigheid bedoeld of onbedoeld is.

GBA (Gemeentelijke Basis Administratie) is het enige bestand waarin deze jongeren bij naam worden genoemd. De naam is bekend, het woonadres is zeer waarschijnlijk gedateerd.

De “Spookjongere” in beeld

- Forum (2014) onderscheidt in deze groep vier subgroepen. Ten eerste zijn er de allochtone meisjes die geen opleiding volgen en zonder werk thuiszitten. Ten tweede zijn er jongeren die door hun ouders onderhouden worden, niet hoeven te werken en daar ook niet de urgentie toe voelen. Ten derde is er een groep met multiproblematiek, zoals verslaving en/of psychiatrische ziektebeelden. Ten slotte noemt Forum een groep die betrokken is bij criminele activiteiten en daardoor niet werkt, niet naar school gaat en geen gebruik maakt van een uitkering. Let wel, dit zijn analytische categorieën die niet volledig zijn. Er zullen ook jongeren zijn die buiten de groepen vallen, die tussen groepen heen en

weer bewegen, elementen combineren, of die zelf een ander beeld over hun 'groep' hebben.

- Zwerfjongeren kunnen ook behoorlijk van elkaar verschillen. Niet alleen wat betreft de aard en ernst van hun problemen, ook de mogelijkheden om zelfredzaam in de samenleving te functioneren verschillen. In diverse steden maakt men onderscheid in subgroepen of profielen. Er zijn verschillende onderverdelingen mogelijk.

In Rotterdam spreekt men van dissidenten, bandieten, weglopers en verschoppelingen (Maaskant 2005).

En in Den Haag kent men een andere vierdeling: weglopers, kansrijke zwerfjongeren, internaatsjongeren en bandieten (Bijvoets, 2006).

- 60% van de jongeren die zwerven hebben een verleden in Jeugdzorg. Vaak weten jongeren na hun 18e, als jeugdzorg stopt de weg naar de juiste hulp niet goed te vinden. Of sluit die hulp niet goed aan bij hun behoefte. Vaak hebben jongeren al een lange weg in de hulpverlening afgelegd. En als die op hun 18e stopt, dan besluiten zij dat ze het verder zelf willen zoeken. Ze zijn de bemoeienis moe. Of ze verlangen naar een eigen plek.
- Alcohol en drugs worden door zwerfjongeren vaak gebruikt als een vorm van zelfmedicatie en een manier van overleven. Bij 35 tot 60% van de zwerfjongeren is sprake van drugsmisbruik en/of drugsverslaving. Jongens

nemen het merendeel van het middelengebruik voor hun rekening.

- Ruim 40% van de zwerfjongeren heeft ernstige of langdurige psychische problemen.
- Veel zwerfjongeren (47 tot 84%) zijn wel eens gearresteerd of in aanraking geweest met politie of justitie. Bij een deel hiervan (35-40%) volgde detentie.

Woonruimte

De fase van dakloosheid

Risicjongeren (wonend bij ouders of zelfstandig, kwetsbaar met mogelijk verschillende problemen).

Recente zwerfjongeren (enkele weken tot maanden op straat of zwerfend van adres naar adres).

Zwerfjongeren in woonvoorzieningen (zoals crisisopvang, pensions) residentieel dakloze jongeren).

Herstel zwerfjongeren (via vormen van begeleid wonen op de weg terug naar maatschappelijke re-integratie).

Preventie

Een aantal aandachtspunten:

Cliënt volging bij de jeugdgezondheidszorg en de jeugdzorg (risicoanalyse). Tijdig ingrijpen bij opgroei- en opvoedproblemen (preventief jeugdbeleid en geïndiceerde jeugdzorg).

Signalering (zowel actief outreachend als passief, het fungeren als meldpunt voor signalen van de diverse netwerkpartners. In geval van zorgmijding is in deze fase ook actieve bemoeizorg van bijvoorbeeld een OGGZ-team of straathoekwerk nodig om de zwerfjongere te motiveren voor hulp).

Screening (indicering, diagnostiek, hulpvraagverheldering).

Trajectcoördinatie (vast contactpersoon), vasthoudende regie van het traject, inclusief cliënt volging.

Eerste (laagdrempelige) opvang zoals crisisopvang, nachtopvang.

Begeleidingstraject residentieel (24-uurs), waaronder beschermd wonen en pensions.

Begeleidingstraject semiresidentieel. begeleid wonen (kleinschalig en redelijk zelfstandig in een kamer of een woning van de instelling, al dan niet met enkele andere zwerfjongeren).

Begeleidingstraject ambulantly zoals door T-teams, maar ook door andere professionals van bijvoorbeeld de maatschappelijke opvang, de jeugdzorg, de verslavingszorg, MEE, de GGZ of re-integratiebedrijven.

Voorlichting

Interventie

In het werken met zwerfjongeren worden vooral de volgende type hulpverleningsactiviteiten gebruikt:

Outreaching activiteiten: er op af gaan, opzoeken in de eigen leefomgeving, veelvuldig contact maken, vertrouwen winnen, persoonlijk, verleiden tot hulp.

Snelle, laagdrempelige, concrete en praktische hulp (o.a. crisisopvang).

Toegankelijkheid en laagdrempeligheid.

Praktisch, doen (niet teveel praten).

Maatwerk (aansluitend bij de vraag van de jongere).

Vaste contactpersoon.

Persoonlijke aandacht, wederzijds vertrouwen.

Begrip, je onderdompelen in het bestaan van de jongere

Tijd nemen en een lange adem

Een stabiele woon- of verblijfssituatie (een veilige eigen plek, herstel van een gestructureerd dagritme, stabilisatie);

Trajectbegeleiding of casemanagement (een vast persoon, duidelijk, coördinerend, planmatig, perspectieven biedend en vertrouwenwekkend);

Dagbesteding en toeleiding naar scholing of werk.

Schuldhelpverlening, trainen van financiële vaardigheden en aflossingsregelingen.

Werken aan een sociaal netwerk (trainen van sociale vaardigheden en leren opbouwen en onderhouden van nieuwe sociale contacten).

Slachtoffer loverboy

Om over na te denken

- In de praktijk blijkt dat problemen van dakloze jongeren in het ene domein zich vaak vertalen in problemen in het andere domein.
- Een kenmerk van mulatproblematiek is niet alleen dat jongeren ‘meer’ problemen hebben, maar dat die problemen ook onderling verstrengeld zijn. Problemen veroorzaken elkaar. Het ene probleem weerhoudt iemand ervan om actie te ondernemen om een ander probleem op te lossen.
- Maatschappelijke, informele organisaties kunnen verschil maken in het leven van jongeren. Ook in de meest moeilijke situaties, zoals multiproblematiek. Jongeren hebben dan wel veel verschillende problemen, die categorisch niets met elkaar te maken hebben, maar die zijn praktisch niet los van elkaar te zien zijn. Problemen stapelen zich op, hangen sterk met elkaar samen, versterken elkaar, en maken dat pogingen tot oplossen van delen van het probleem keer op keer mislukken. Jongeren raken verstrikt in hun ‘multiproblemen’. Ze hebben bijvoorbeeld geen adres, daardoor geen DigiD en daardoor geen uitkering, maar zonder inkomen kunnen zij ook geen woonruimte organiseren. Zo belanden ze in circuits van huisjesmelkers, in onderhuur, en kunnen ze alleen in het grijze of zwarte circuit enig ‘inkomen’ genereren. Zij raken verzeild in een cirkel van problemen.
- Waarom niet in de reguliere opvang?

Een groep die baat kan hebben bij een voorziening maakt daar geen gebruik van. Bijvoorbeeld omdat jongeren een inkomen verwerven in het criminele circuit. Of dat zij zich nu wel redden, maar zichzelf de kans ontnemen op een toekomstig zelfstandig economisch bestaan.

- Vaak duren de procedures bij de overheid voor de jongeren te lang. Jongeren vragen bijvoorbeeld een uitkering aan bij de overheid, maar moeten vervolgens zes weken wachten tot de overheid deze toekent. Veel jongeren kunnen niet zes weken zonder inkomen en vallen op deze manier weer terug op het criminele circuit.
- Gemiddeld wonen jongeren in Nederland thuis bij hun ouders tot zij bijna 25 jaar oud zijn. Van jongeren zonder netwerk of jongeren die jeugdhulp verlaten omdat zij 18 worden, verwacht de wetgever dat zij zelf in huisvesting en inkomen voorzien. Dat is niet realistisch, en al zeker niet voor kwetsbare jongeren zonder goed sociaal netwerk.
- Je hebt de typische zwervers, de mensen met een psychisch probleem en verslaafden. De bekenden van zorginstellingen en van de opvang. Maar de laatste maanden zien we een grote toename van wat wij vermijdbare daklozen noemen. Een heel ander type dakloze: zelfredzame mensen die door strenger beleid op straat zijn komen te staan. Opvang is voor deze nieuwe daklozen geen oplossing, omdat het probleem voortkomt uit landelijk beleid: de kostendelersnorm, een strenger huisuitzettingsbeleid, een tekort aan betaalbare woningen en toenemende barrières om iemand onderdak te geven.

- De kostendelersnorm is ingevoerd voor mensen die samen met anderen in een huis wonen en een bijstandsuitkering ontvangen. Het idee is dat zij kosten kunnen delen. Zo worden ouders met een inwonend kind van boven de 21 jaar gekort op hun bijstandsuitkering. Omdat zij niet meer kunnen rondkomen, vragen zij hun kind het huis uit te gaan. Deze groep jongeren meldt zich nu steeds vaker bij de opvang.
- Nog steeds zien wij dat de betrokken partijen rondom een jongere veelal langs elkaar werken, vanuit hun eigen organisatie, expertise en financieringsvorm. Het is belangrijk dat de verschillende partners zich aan elkaar verbinden en van elkaar leren. Een transitieconsulent met doorzettingsmacht kan (door de inzet van keteninstrumenten) daadwerkelijk iets betekenen in het traject van de jongere. Hoewel de opzet uitgaat van de doelgroep 'jongeren met een niet-verstandelijke beperking', leent de procesaanpak zich ook uitstekend voor andere doelgroepen zoals licht verstandelijk beperkte jongeren of jongeren met multiproblemen.
- Zwerfjongeren hebben een ondersteuningsvraag, omdat ze met meerdere problemen tegelijkertijd kampen. Centraal daarbij staat het ontbreken van een vaste woon- of verblijfplaats, een eigen stabiele plek waar de jongere zich prettig en vertrouwd voelt en van waaruit de jongere zich op sociaal en maatschappelijk terrein kan ontwikkelen.
- Naast het ontbreken van woonruimte zijn de belangrijkste problemen van zwerfjongeren:
 - Financieel: schulden, vaardigheidstekorten in het omgaan met geld;
 - Psychisch: ernstige psychosociale of psychiatrische problemen;
 - Middelengebruik: problematisch gebruik van alcohol en/of softdrugs;
 - Maatschappelijk: In aanraking met justitie ten gevolge van criminaliteit;
 - School en werk: het ontbreken van een zinvolle dagbesteding.
- In een kwart van de gevallen is er sprake van een licht verstandelijke handicap. Tevens neemt het aantal jonge moeders en aanstaande moeders met meervoudige problematiek toe.
- Hoewel het bij zwerfjongeren meestal gaat om problemen op meerdere leefgebieden, staat het ontbreken van een eigen, stabiele woonruimte centraal. Hulpverlening en begeleiding naar werk kan bijna alleen effectief plaatsvinden als er zo'n vaste plek is.
- Hoewel er de afgelopen jaren diverse initiatieven in veel centrumgemeenten genomen zijn voor meer samenwerking ook ten aanzien van de zwerfjongeren, blijkt het nog moeilijk te zijn om samenhangende individuele trajecten uit te voeren. Er zijn wel aanbieders en andere instanties die er voor in aanmerking komen (onder meer Bureau Jeugdzorg, AMW, Jeugd- GGZ, geïndiceerde jeugdzorg, maatschappelijke opvang, OGGZ-meldpunt, woningcorporatie, sociale dienst), **maar die weten elkaar**

niet altijd op een structurele wijze te vinden. Met name voor zwerfjongeren vanaf 18 jaar is vaak geen vloeiende overgang van een jeugdzorgtraject naar een volwassenen zorgtraject. Samenwerking wordt te weinig gefaciliteerd door beleidsmatige regie.

- De WMO vraagt van gemeenten dat zij in hun beleid specifiek aangeven op welke wijze de continuïteit van hulp wordt gewaarborgd voor jongeren van wie de jeugdhulp wordt beëindigd omdat zij 18 jaar oud worden. Op dit moment is er geen zicht op de mate waarin gemeenten, beleid hebben ontwikkeld op dit punt. Om de knelpunten bij de overgang van 18- naar 18+ op te lossen is het wel belangrijk dat dit beleid er bij alle gemeenten gaat komen

Citaten uit het boek “Buitenspel en van de radar verdwenen”

Ik zei tegen mijn vader: “Je moet mij helpen, het gaat niet lekker met me, ik ben domme dingen aan het doen, help me alsjeblieft, want ik kom er zelf niet uit”. Hij gooide de deur dicht en riep dat ik voor zulk soort dingen niet meer bij hem aan moest kloppen. Drie jaar later werd er bij hem ingebroken en toen belde hij mij op: “Kun je die laptop terug brengen”. Zulk soort dingen doen wel pijn. Bij zo’n vader denk ik “Laat maar lekker zitten”.

En dan probeer je er weer uit te komen en dan zie je hoe dom je bezig bent. Ik had geen ID kaart, geen woonadres, geen bankrekening, helemaal niks, maar wel tienduizend euro

schuld, waaronder vijfduizend euro verkeersboetes bij het CJI (Centraal Justitieel Incassobureau).

Ik kwam bij het Activerium voor een uitkering. Maar een uitkering kon niet, ik had geen woonadres, wel een post adres bij “De Herberg”. Alleen een postadres is niet voldoende, je moet een woonadres hebben. En weet je wat ze mij vertelden: “Ga maar naar het slaaphuis”. Ik zal een beetje gek zijn, ik heb liever geen geld dan dat ik daar zit. Ik heb meer dan drie jaar lopen te strijden om van de drugs af te komen, en dan zal ik naar het slaaphuis gaan. Moet je daar eerst veertien dagen slapen, daarna vier dagen in de week, voordat je ze geld geven. Ik ga echt niet tussen de junks liggen, dat doe ik niet, dan val ik zo terug in mijn verslaving.

Mijn stiefpa kon mij niet aan en mijn moeder kon niet kiezen tussen haar vriend en mij. Zo ben ik in een open instelling van jeugdzorg terecht gekomen. Dat was geen leuke tijd, ik kon nergens aarden, ik was gewoon een klein verdrietig meisje wat naar huis wilde.

Met mijn ouders heb ik nauwelijks contact, bij mijn broer mag ik niet meer komen, maar wel bij mijn oma. Ik ben en blijf oma’s kindje.

Je kent de noodopvang voor jongeren in Beekbergen?, nou je moet er om negen uur in de ochtend uit en als het winter is en koud ben je op zoek naar warmte. Ik ging toen elke dag naar een coffeeshop waar ik alleen maar zat te blowen.

Toen ik hem de pillen gaf, griste hij het geld van tafel en trok een pistool, hij wilde mij rippen, ik heb hem met de kolf van

het pistool volledig in elkaar geslagen, twee dagen later heb ik mij zelf aangegeven bij de politie.

Weet je, vanaf toen ze voor de eerste keer mijn fiets stalen, rij ik alleen maar rond op gestolen fietsen. Dat heb ik met auto's ook, als ze er het sleuteltje er in laten zitten, denk ik aan het witte fietsenplan van Amsterdam. OK zeg ik dan tegen mijzelf: mooi, hebben ze nu in Apeldoorn ook al een witte auto's plan, dat is handig.

Hoe ik zonder uitkering leef? Nou er zijn gewassen genoeg die geld opleveren.

Natuurlijk was ik nieuwsgierig omdat mijn vriend ook gebruikt, maar dan zag ik zijn vrienden en dan dacht ik, nee, zo wil ik niet worden.

Diep trippen doe ik niet meer, bang om de donkere plekje in mij zelf te zien.

Ik ben psychotisch gevoelig en als ik gebruik dan wordt ik psychotisch, en dan wordt ik opgenomen.

Heroïne is een eindhalte, je wordt hebbertig en als je ziek bent omdat er niets is, doe je gekke dingen.

Mijn moeder verbood mij van alles. Ik mocht op mijn zeventiende niet naar mijn negentien jaar oudere vriend in Rotterdam. Ik kan het nu wel ergens begrijpen. Er waren toen ook al heel veel problemen met mijn stiefbroertje. Ik heb veel gevochten met hem, dat liep soms behoorlijk uit de hand. Bij mijn vader had ik helemaal niets te zeggen. Ik moest

doen wat hij zei. En deed je dat niet dan had je geluk dat je geen klap in het gezicht kreeg.

Ik kom uit een redelijk stabiel gezin. Ik weet nog wel dat mijn vader hele grote weedplantages hier in Nederland heeft gehad. Maar verder waren er niet echt rare dingen.

Als er geen drugs waren gebruikten we deodorant uit spuitbussen. Ik denk wel dat ik daarom nu geheugen problemen heb.

Ik kan mijzelf inhouden als ik nuchter ben, maar ben ik dronken, een beetje aangeschoten, dan boks ik er op los, dan ben ik geen lief meisje meer.

Waar ik slaap vannacht, dat weet ik nog niet. Ik weet niet eens of ik wel slaap vannacht.

Er kwamen bij mij thuis drie hulpverleners. Ze kwamen alle drie één keer in de maand langs en ik moest af en toe naar Lindenhout zelf. Dan speel je gewoon open kaart, wat er gebeurt en hoe en wat. En dan zeiden ze, "Oh, daar gaan we even naar kijken", dat heeft zo'n vier jaar geduurd.

Heroïne gebruik ik niet. Ik heb het één keer geprobeerd. Het was vreselijk vies, het leek wel kattenpis. Je wordt er goed stoned van zei men mij. Maar ik voelde mij alleen maar hartstikke ziek worden. Ik snuif nog liever drie dikke lijnen cocaïne weg. Maar heroïne, nee dat is dus niets voor mij. In cocaïne kan ik heel erg in blijven hangen trouwens, dagen achter elkaar.

Dealer

Wapens dealer

Bij een geïnterviewde thuis

Trots op het behaalde diploma

Een interview:

Voor het boek “Buitenspel en van de radar verdwenen” zijn zevenentwintig kwetsbare jongeren geïnterviewd. Het boek heeft nogal indruk gemaakt op twee vriendinnen, ook zij wilden hun verhaal kwijt.

Over de vriendinnen, beiden zijn opgegroeid in een “Jehova gezin”, de één haar hele jeugd. De ander heeft na een uithuisplaatsing door jeugdzorg haar pubertijd doorgebracht bij haar Jehova’s vader. Beiden hebben een turbulente tijd doorgemaakt en hebben elkaar leren kennen in een psychiatrische inrichting.

Een psychiatrische inrichting, vreemde plek misschien, maar hun verleden heeft nogal wat psychische schade veroorzaakt. Noem het wat mij betreft maar een post traumatische stress stoornis.

En weet je wat nu het leuke en hoopgevende is: beiden zijn goed terecht komen en getrouwd. Wel licht beschadigd, één vriendin is zo wantrouwig tegenover de omgeving dat ze nooit zonder pepperspray de straat opgaat. De ander is minder zwaar belast en heeft een uitgebreid netwerk.

Het verhaal van vriendin A

(Alcoholische moeder, uithuisplaatsing, tijdelijk wonend bij de vader, terug naar de moeder, uithuis gestuurd, de straat op, verslaafd, afgekickt, werkend in een seksclub, getrouwd met een “Klant”, opname in een psychiatrische instelling, nu voor de tweede keer getrouwd)

Ach ja, ik heb mijn verleden achter mij gelaten, getrouwd met een hele lieve man, huisje boompje beestje zeg maar. En ik ben niet meer verslaafd. Het had, als ik terugkijk op mijn tumultueuze verleden, heel anders kunnen lopen. Ik zeg dat wel zo, maar dat verleden zit nog in mijn hele lijf. Zo’n start van je kind-zijn draag je het hele leven mee. Mijn verhaal:

Mijn vroegste herinnering dateert uit mijn vierde jaar. Mijn moeder was alcoholiste, zij was niet instaat om mij te verzorgen. En ik heb door haar wispelturige gedrag nooit affectie met haar gehad. Er was altijd ruzie in huis, geweld naar mijn halfbroer toe en ook tussen mijn ouders was er heel veel ruzie. Er was ook duidelijk sprake van overspel tussen mijn ouders, daar werd thuis niet geheim over gedaan.

Mijn vader werd Jehova getuige en dat bracht heel veel spanningen met zich mee, omdat mijn moeder dat niet wilde. Ik kwam dus tussen twee vuren te staan. Voordat hij Jehova getuige was, was hij druk met zijn werk, en als die niet druk was met zijn werk dan was die aan het fietsen, dan was die soms dagen van huis. Achteraf gezien is mijn vader gevlucht in een geloof met fake vrienden. Hulp heb ik niet gehad, het waren andere tijden, er was geen Jeugdzorg en geen familie die zich er mee bemoeide. Door het grillige gedrag van mijn moeder had trouwens iedereen afstand genomen van ons.

Mijn ouders zijn uiteindelijk gescheiden op mijn zevende. Mijn moeder is gelijk bij een andere man ingetrokken, dat was ook een alcoholist. Hij had drie kinderen en met die nieuwe vriend van mijn moeder is het geweld alleen maar geëscaleerd. Geweld tegen mij, tegen de andere kinderen en tegen mijn halfbroer.

Toen is de kinderbescherming er wel bij betrokken geraakten. Die heeft mij op mijn negende bij mijn vader geplaatst. Maar mijn vader was ondertussen streng Jehova getuige geworden. Dat betekende dat er geen verjaardagen werden gevierd, dat ik gepest werd op school en totaal geïsoleerd was, geen vriendinnetjes, niets.

Ik kwam uit een situatie die natuurlijk volkomen verkeerd was, en ineens moest ik meedraaien in een streng regime. Mijn vader had drie jaar gestreden om mij bij hem te krijgen. Absoluut lief van hem, maar op het moment dat die mij had gekregen was er geen nazorg. Er werd van mij verwacht dat ik volledig mee draaide in zijn nieuwe gezin. En dat werkte niet.

Ik heb het een paar jaar volgehouden bij mijn vader. Maar op een gegeven moment zocht mijn moeder weer contact. Die was uit huis gezet door haar vriend omdat daar de boel ontruimd werd, rekeningen werden niet betaald. Mijn moeder deed mij al maar prachtige beloftes, dat het bij haar beter zou zijn en zo. En dat begon ik te geloven, stommerd als ik was.

En ik ben toen bij mijn vader weggelopen en bij mijn moeder gaan wonen. Ik was toen twaalf jaar.

Tegen de tijd dat ze mij zo ver had dat ik daar kwam wonen had ze weer een nieuw vriend waar ze bij was ingetrokken. Ik was daar hartstikke welkom, het zou allemaal goed komen, bla, bla, bla. Alleen toen ik daar aankwam met mijn spulletjes, bleek ik voor die vriend ook niet welkom te zijn. Mijn verblijf daar heeft maar kort geduurd. Ik ging wel even naar school, of eigenlijk niet. In plaats dat ik de trein naar school nam, bleef ik tot een station verder zitten en ging ik

naar de coffeeshop. Ik blowde veel en kreeg de verkeerde vrienden. Ik heb het niet langer dan een jaar volgehouden bij mijn moeder. Op een gegeven moment werd ik na een grote ruzie door mijn moeder het huis uitgezet. En toen heb gezegd "Dan ga ik toch", bekijk het maar. Ik was toen bijna veertien jaar.

Ik ben daarna in contact gekomen met Jeugdzorg. Die hebben mij eerst in een crisisopvang geplaatst. Maar ja, ik hield mij niet aan de regels. Toen ik daar twee keer te laat thuiskwam was het "Je mag pas volgende week terug komen, want je hebt je niet aan de regels gehouden". En toen ben ik maar bij iemand ingetrokken die ik had leren kennen in het circuit. Ik had toch een slaappleats nodig?. Die man bleek een heroïne gebruiker te zijn, achteraf, maar dat is achteraf, niet bepaald een goede keuze van mij.

Toen ik hem zag gebruiken viel mij op dat hij wel heel relaxed van die heroïne werd. Toen dacht ik, je ziet er echt wel ontspannen uit als je dat op hebt. Dat wil ik ook wel eens proberen. De eerste twee keer zei die nee, dat is niet goed voor jou, hou jij het maar gewoon bij je weed. Maar toen ik het voor de derde keer vroeg, zei die "Goh als je dat echt wilt" dan zet ik wel een spuit in je arm. En zo is de ellende op mijn veertiende begonnen. Dus ik ging niet meer terug naar de crisisopvang, maar ben direct verder gegaan als junk. En hoe het verder ging?. Ik ben verslaafd geweest aan de heroïne en de cocaïne tot mijn zeventiende. Op mijn zeventiende ben ik "Cold turkey gestopt". Ik dacht dat ik zwanger was en ben toen zonder hulp gestopt met de hard drugs. Die tijd tussen mijn veertiende en zeventiende is eigenlijk een zwart gat waarover ik niet wil praten. Je doet alles om aan drugs te komen.

Op mijn achttiende ben ik weer naar Jeugdzorg gegaan. Ik vertelde hun dat ik niet weer in de crisisopvang wilde. Want ik leefde al zo lang zelfstandig. Ik heb toen een kamertje gekregen. Je zou zeggen dat Jeugdzorg er dan is om je op de rit te helpen want ik heb nooit iemand gehad die mij heeft geleerd hoe ik mijn leven moet leiden, maar er was nauwelijks begeleiding. Wel kon ik iedere week honderd euro ophalen bij Jeugdzorg en mijn huur werd betaald, meer zorg was er niet.

Dus ik ging, lang leve de lol, ieder weekend stappen en raakte weer in contact met de verkeerde mensen. Bij een concert heb ik iemand ontmoet, achteraf een zware psychopaat. Bij hem heb ik een tijdje gewoond. Hij was psychopathisch zoals ik al vertelde, op een bepaald moment stond hij met een hakbijl bij mijn keel om mij te vermoorden. De burens naast mij hebben mij gered. En toen ben ik samen gaan wonen met een schizofreen en daar ben ik aan de speed en de XTC geraakt. Dat leven met hem heb ik tot mijn twintigste volgehouden. Toen ben ik echt de prostitutie ingegaan, niet de straatprostitutie, maar in een officiële seksclub

In die seksclub heb ik een klant ontmoet die mij uit het wereldje wilde halen. Ik dacht, dit is mijn kans, nu kan ik een normaal leven opbouwen want dit trek ik niet meer, dit is geen toekomst, dit is helemaal niks. Met die man ben ik uiteindelijk getrouwd. Ik ben toen met alles gestopt, geen XTX, geen speed, geen weed, helemaal niets, zelfs geen alcohol. Ik heb dat een tijdje volgehouden, ben ook gaan werken en werd een volwaardig lid van de maatschappij. Ik ging zelfs belasting betalen, ik heb het voor elkaar dacht ik.

Maar op een gegeven moment kwam ik de man met de hamer tegen, die kwam mij inhalen. Ik had niks verwerkt en was gewoon doorgehold. Toen begon ook het verwerken en bleek dat ik niet met een klant kon samenwonen. Het samenwonen en samen slapen maakte mij echt fysiek ziek. Ik ben in therapie gegaan en ben gaan sporten om die narigheid uit mijn lijf te krijgen. Wij zijn gaan scheiden, daarna heb ik mijn huidige man ontmoet. En nu is het een gezonde situatie. Nu heb ik het op de rit, weer getrouwd en samenwonend maar nu om de juiste redenen, niet om iets te ontvluchten. Van deze man hou ik gewoon.

Nu ben ik bezig het verleden achter mij te laten en te kijken of ik het stukje bij beetje kan verwerken. Ik wil absoluut geen kinderen als ik zie in wat voor maatschappij wij leven. Wat kan ik zo'n kindje bieden met alle ellende die ik op mijn schouders draag. Ik denk niet dat een kind verstandig is.

Hoe gaat het nu echt met je?

Ik werk al jaren aan mijn herstel en ik heb het idee dat ik alleen maar depressiever wordt. Ik heb nog steeds periodes dat ik alleen maar in bed lig en zit te strijden tegen de nijging om mij zelf dood te maken. Ik heb wel om de twee weken een gesprek bij een psycholoog en eens in de zoveel maanden zie ik een psychiater, maar het werkt niet. Het werkt echt niet. Ik heb al zoveel therapieën gevolgd, en het enige wat ze zeggen is "Ja, ja, je hebt de handvaten prima opgepikt, je doet het allemaal heel goed" Hoe ik aan het overleven ben wordt niet begrepen.

De vraag is of ze mij kunnen helpen, ik probeer wel op mijn eigen manier te redden wat ik kan. Ik denk niet dat ik beter

ga worden, of zo. Ik denk dat ik het moet doen met de riemen die ik heb.

Hoe zijn je ervaringen met de hulpverlening?

Ik loop bij GGZ, alleen het verwerken lukt daar niet omdat mijn verhaal te heftig is. Die mensen daar kunnen er niks mee en ik kan er ook vrij weinig mee. Want zoals je merkt, zodra je mij vraagt wat heb je dan gedaan, dan probeer ik dat een beetje op de oppervlakte te houden. Want als ik echt ga vertellen wat ik allemaal heb gedaan dan wordt ik gewoon fysiek misselijk als ik er aan terug denk. Er zit heel veel schuld en schaamte achter. Het herbeleven is al heftig maar als je er ook al niet goed over kan praten dan schiet het niet op.

Kijk het is makkelijk om als iemand vroeger geen step heeft gehad om dan een plaatje van een step te laten zien. Maar de dingen die ik heb meegemaakt zijn uniek, meer mensen hebben het meegemaakt maar voor een psycholoog die net uit zijn opleiding komt kan er niets mee. Die weet gewoonweg te weinig van het leven. EMDR werkt niet, dat wordt tegenwoordig door zoveel psychologen gegeven. Dan doen ze zo een beetje met een lampje hun dingetje, dat helpt echt niet. En ook met EMDR moet je het zelf herbeleven.

Bij mij blijven ze er maar op hameren dat ik schema's heb ontwikkeld in mijn jeugd. Een situatie waarbij ik constant op mijn hoede was en constant wantrouwig was naar mijn omgeving. Ik moet leren die schema's te doorbreken. Ik wil denken dat de wereld niet zo slecht is. Ik wil mensen gewoon vertrouwen, de wereld is niet zo zwart .

Maar zo werkt het niet, ik kan die schema's niet doorbreken, want de wereld is nog steeds knudde en mensen kun je nog steeds niet vertrouwen. Is het dan niet logisch dat ik terugval in mijn oude patronen.

Als ik naar buiten ga, heb ik messen in mijn tas heb en ook een busje pepperspray. En als ik in een restaurant ga zitten, wil ik uitzicht hebben op wie er binnenkomt. Ik ga altijd met mijn rug tegen de muur zitten. Het zit maar in mijn hoofd: "Je moet voorbereid zijn op alle mogelijk scenario's". Wantrouwen is misschien een te groot woord, maar het is wel hyper alertheid.

Het zou mij wel helpen wat rustiger in mijn vel te zitten. Want het zorgt er ook voor dat als ik bijvoorbeeld boodschappen heb gedaan, dat ik helemaal geflipt thuis kom. Mijn huis is de enige plek waar ik mij echt veilig voel. Ik laat niemand binnen als diegene dat niet van te voren heeft laten weten. En als het niet goed met mij gaat kan er helemaal geen bezoek langskomen. Thuis is echt de enige veilige plak die ik heb in mijn leven.

Het verhaal van vriendin B

(Ouders beiden lid van de Jehova's. Heeft zich aan die enge wereld ontworsteld, maar niet zonder problemen. Zij kijkt met verbazing terug op de psychiatrische hulp die ze kreeg. Dossiers die niet kloppen, hulp bij bevalling die benauwend werkt. Een minder heftig verleden dan haar vriendin A, maar toch getraumatiseerd. Staat minder angstig in het leven dan haar vriendin. Heeft een netwerk opgebouwd, is kunstzinnig en veelzijdig.)

Ik kom uit een sekte, de Jehova's, een zeer gesloten sekte waar veel "Onder tafel" werd geveegd. Over misbruik en mishandeling werd niet gepraat, maar het gebeurde wel. Als je in zo'n omgeving opgroeit geeft dat spanningen. Je komt in de pubertijd, wilt een eigen leven lijden, wilt vrijheid. Maar de sociale controle binnen zo'n groep is zo groot, dat je voor de buitenwereld wilt voldoen aan de verwachtingen. Maar inwendig ben je een ander.

Ik was zelf best wel fanatiek in mijn geloof, ik ben op mijn elfde gedoopt en dacht toen: "Nu zal God mij wel helpen". Toen ik achttien was ontmoette ik in de enge wereld een wereldse jongen, hij zwierf op straat, ik was helemaal verliefd op hem. Daar heb ik vier en een half jaar een relatie mee gehad. Ik woonde nog thuis en hield de relatie geheim.

Mijn vader kwam er achter dat ik rookte en hij had een condoom gevonden. Hij wist dus dat ik seksueel actief was. Iets wat beslist niet mag voor het kerkelijk ingezegende huwelijk. Toen heeft mijn vader mij aangegeven bij de ouderlingen. Van mijn vader moest ik voor het gerechtelijke comité komen en opbiechten wat ik had gedaan. Ze vroegen of ik er spijt van had. Ik zei "Ik heb er wel spijt van maar ik ga er gewoon mee door, ik blijf roken en blijf naar mijn vriend gaan en heb gewoon seks". Toen werd ik uitgesloten uit de sekte. Als je uitgesloten wordt is het andere leden van de beweging niet toegestaan met je te spreken of zelfs maar te groeten. Doen ze dat wel, dan lopen ze de kans ook uitgesloten te worden.

Ik had het moeilijk daarna, en zocht hulp bij een psychiater. Ik heb die bezoeken aan de psychiater een tijd geheim kunnen houden voor mijn vader. Toen hij er toch achter

kwam van die bezoeken aan de psychiater bracht hij mij er altijd naar toe. Ik twijfel of dat uit liefde was. Hij was heel paranoïde, hij hoorde mij altijd uit. Hij bracht mij er dus wel heen, maar dat was meer omdat hij wilde weten wat ik allemaal ging vertellen. Op mijn negentiende deed ik een suicide poging uit pure wanhoop, de thuissituatie was verschrikkelijk met mijn fanatieke vader.

Over die vriend, ik heb twee en een half jaar een relatie met hem gehad. Blijkbaar weet je door je opvoeding die je kreeg niet wat normale mensen zijn. Je kiest als vriend dus achteraf het abnormale. Die vriend was niet normaal. Hij mishandelde mij. Na het beëindigen van de relatie ben ik verhuisd, alleen al om hem nooit meer tegen te komen. Maar ik kwam hem weer tegen, dat zal ik straks vertellen.

Na die suicide poging werd ik opgenomen. Soms werkt het averechts wat ze doen. Ik kreeg in die tweeënhalve jaar dat ik behandeld ben, om de drie maanden een andere behandelaar. Je bent alleen maar steeds opnieuw aan het vertellen wat er aan de hand is. En ondertussen zijn er al weer nieuwe dingen die aan de hand zijn. Er is dan geen tijd voor om je echte problemen te bespreken. Dan is het voor jezelf verwarrend en voor de hulpverlener verwarrend. Het lijkt er op dat die hulpverleners alleen maar bezig zijn om een diagnose te stellen. Zij begrepen niet dat ik uit een Jehova's gezin kwam en door de uittreding uit die sekte wegens "Ongewenst gedrag", ineens met alles en iedereen geen contact meer had. Ik was compleet geïsoleerd.

Dus je zit heel geïsoleerd in je zelf en er is niemand waarmee je daar over kan praten. En alleen medicatie slikken, daar heb je dan ook niets aan, dat is alleen maar onderdrukking. Je

wordt al vager van die medicatie dan dat je al bent. Soms maken die behandelaars je nog depressiever dan je bent, omdat ze het gewoon niet begrijpen. Echt invoelende en begripvolle behandelaars heb ik niet getroffen. Terwijl ik inwendig schreeuwde om empathisch contact.

In de hulpverlening is er een negen tot vijf mentaliteit. Je komt daar en je bent voor zoveel minuten ingepland. Het is beslist niet zo dat ze na dat uur nog met je bezig gaan. Ze hebben één keer per maand een team overleg. Maar daarna gaat je dossier dicht en komt er een volgende patiënt. Het is niet zo dat ze nog verder gaan nadenken over jou. Dat zou een hele mooie situatie zijn, dat ze gaan uitzoeken dit is wat ik niet weet, daar wil ik meer over weten. Daar ga ik mij in verdiepen, maar zo werkt het niet. Maar ja, daarvoor is mijn problematiek misschien te complex.

Als je mij vraagt over mijn ervaringen van de psychiatrie kan ik niet anders dan het benoemen van slechte ervaringen. Falen in alles, dossiers kwijt, elke drie maanden een andere behandelaar. Opname van mij tegelijkertijd met mijn ex-vriend, nota bene op de zelfde afdeling. Ik kan er nog steeds niet over uit dit gebeurd is.

Een normaal mens zou er al niet mee kunnen omgaan, met alle dingen die je tegenkomt, je zoekt een uitweg. Die uitweg was voor mij een suïcide poging. Ik zou toen met spoed geholpen worden voor mijn trauma. Uiteindelijk heeft het een jaar geduurd voordat ik EMDR kreeg. En toen mijn EMDR begon, liet die ex partner zich op de zelfde afdeling opnemen. Ongelofelijk dat dit kon gebeuren.

Je hebt een trauma van je ex-partner, en die man, de schuldige, wordt op de zelfde afdeling opgenomen. Ik kan er nog steeds niet over uit. EMDR verder volgen had geen zin meer, en voor de rest van mijn therapie was ook geen kracht meer.

Ik heb een klacht ingediend, dat dit kon gebeuren. Je vlucht weg voor de dader, en die dader wordt opgenomen op dezelfde afdeling. Ik kreeg een slap excuus van de directeur. Hoe kon hij weten dat dit mij ex vriend was. Hij deed de suggestie om dan maar weer te verhuizen. Absurd, ik heb nu nog het gevoel dat mijn ex wel de behandeling kreeg die men nodig vond, en ik aan mijn lot werd overgelaten.

In die periode van psychiatrie is er een dossier van mij opgebouwd. Later, twaalf jaar later toen ik zwanger was, was men mijn dossier kwijt. Men wist wel van een psychiatrisch verleden. En zo werd ik tijdens en na de zwangerschap ook behandeld.

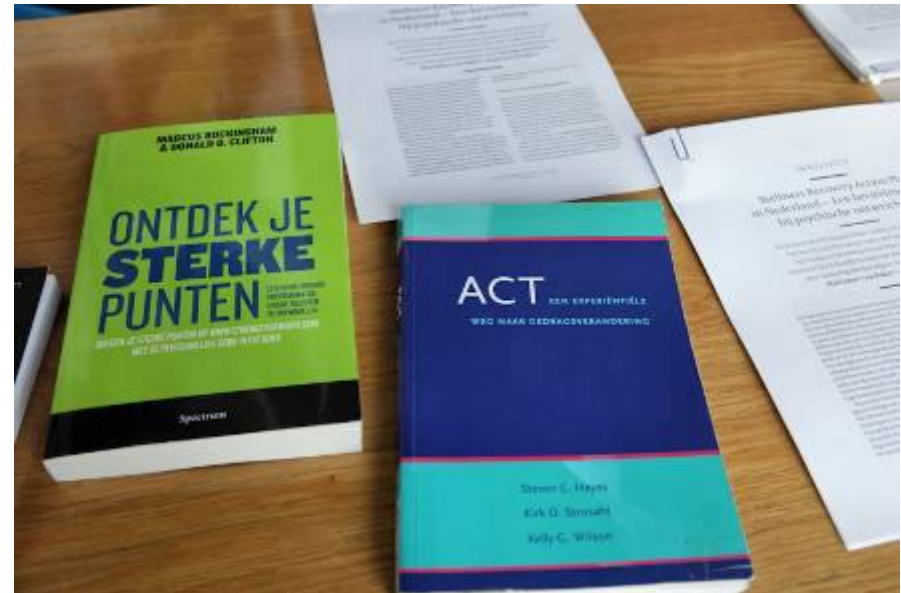
Ik was zwanger en beviel in het ziekenhuis. Niets met mij aan de hand volgens mij. Ik was stabiel en mijn laatste psychose was tien jaar geleden. Maar ja, ik moest een zwangerschapscursus volgens bij de GGZ. Bij de bevalling in een ziekenhuis werd ik behandeld als een zware psychische patiënt. Het was heel pittig en confronterend hoe ze mij daar behandelden. Bij de borstvoeding bijvoorbeeld waren ze vergeten te noteren dat ik al de borst had gegeven. Later zeiden ze ijskoud dat ik de voeding vergeten was. Toen ik protesteerde was het enige commentaar: "Het allerbeste, staat hier nergens dus je hebt het niet gedaan". En dan zitten ze alleen maar op je te letten, gaat het wel goed met jou terwijl je helemaal blij bent. Het is gewoon behoorlijk heftig

als je dan te horen krijgt van je behandelaar dat het ziekenhuis klaarstaat met een spuit om je plat te leggen als je enig moment aangeeft dat het niet gaat. Terwijl ik gewoon hartstikke vrolijk was. Ze maakten mij eigenlijk alleen maar depressief met hun gedoe.

En dan komen ze bij je thuis met een camera om te kijken of de hechting tussen moeder en kind wel goed gaat. En dan krijg je allemaal mensen thuis die je komen controleren en de enige kritiek die je dan kreeg is dat “Je arm gespannen was tijdens het in bad doen”. Dan denk ik, jullie willen wat zien. Ze hebben zelfs een van die filmpjes gebruikt voor hun opleiding: “Kijk, dit is hoe goed contact tijdens de hechting”. Uiteindelijk is het allemaal wel goed gekomen maar ik was wel continu panisch in de zin van “Ik hoef maar een dingetje verkeerd te doen en dan gaan ze het kind misschien weghalen of zo”.

Dat zijn dan de dingen die ze je niet vertellen als je zo'n cursus vanuit GGZ doet. Maar als ik naar de groep die zo'n zwangerschap cursus deed terug kijk, dan zie je daar mensen waarvan je gewoon weet dat het niet goed gaat komen. En dan hebben ze een hulpvraag en er wordt geen actie ondernomen. Terwijl ze bij mij gewoon panisch gaan doen of het wel goed gaat.

Je vroeg mij over mijn ervaringen met de psychiatrie. Nou, erg positief kan ik niet zijn. Geen kennis over de sekste waar ik opgroeide. Dossier kwijt, opname van ex-partner op de zelfde afdeling, een negen tot vijf mentaliteit. Sorry, erg positief kan ik dus niet zijn.

Op een symposium GGZ, “Eigen kracht”

Gebruikte literatuur

Zwerfjongeren, brochure Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS)
Aanpak en achtergrond voor beleid, een verdieping en concretisering van gemeentelijke aanpak zwerfjongeren problematiek.

Zwerfjongeren in beeld. Literatuurstudie over zwerfjongeren
Onderzoek van DSP Groep, in opdracht van het Ministerie van VWS.

Ondersteuningsprogramma Zwerfjongeren (Tour zwerfjongeren) van VWS
Doel de 43 centrumgemeenten te ondersteunen in hun aanpak om deze jongeren weer op weg te helpen.

Buitenspel, De uitvoering voor jongeren in de WW of bijstand
Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW).

Werkloze jongeren staan te lang aan de kant
Bijdrage op www.socialevraagstukken.nl. (Op deze site publiceren en debatteren onderzoekers en deskundigen op basis van data en empirie over maatschappelijke kwesties).

Wikipedia, de vrije encyclopedie.

Het Parool, 9 april 2015.

De correspondent, 2 mei 2014.
Hoe geven we 9.000 dakloze jongeren zonder hoop hun leven terug?

CBS Paper Jongeren 'Buiten beeld' 2013.

Ondersteuningsinstrument kwetsbare jongeren, RadarAdvies.

Movisie / SZN oktober 2014 Factsheet zwerfjongeren.

Grip op onzichtbare jongeren. Profielschets en aanbevelingen voor een effectieve aanpak Forum (2014)..

Zien, lezen, helpen
Over het bereiken van jongeren buiten beeld
Nederlandse school voor openbaar bestuur.

Zwerfjongeren. Vraag, aanbod en beleid op een rij. Movisie, Oktober 2007.

Projectplan "Buitenspel en van de radar verdwenen".

Boek "Buitenspel en van de radar verdwenen".

